

ΑΝ ΑΓΑΠΑΣ

Δεν του ήταν άγνωστη η διαδρομή. Την είχε διασχίσει πολλές φορές. Από τότε που πέθανε η μανά είχε μάθει τα κατατόπια. Σαν πως μπορούσε να μην τα μάθει; Ήταν ο μεγαλύτερος της οικογενείας και έπρεπε να φροντίζει τα αδέλφια του. Ένα παιδί 16 με 17 χρονών. Έκανε όλες τις δουλείες της καλύβας και πότε-πότε βοηθούσε και τις υπόλοιπες. Μα ποτέ δεν ξεχνούσε την επόμενη δουλειά που είχε να κάνει, όλο και κάτι θα υπήρχε στο σπίτι ... καμιά στριφτόπιτα κανένα τυρόγαλο. Όσο για τα τσουράπια¹ μην το συζητάς. Οι μικρότερες αδελφές σαν έμαθαν από την μάνα να πλέκουν κάθε μέρα είχαν 2-3 ζευγάρια έτοιμα. Το λημέρι του καπετάν-Δήμου ήταν μακριά, μα το κρυφό μονοπάτι στις βελανιδιές και τα τσαλιά ήταν ό,τι πρέπει για την περίπτωση.

Για εκεί κατευθυνόταν και τώρα με τον ντορβά στο χέρι. Κουραζόταν μα ποτέ δεν το έδειχνε. Θυμόταν την μάνα με πόση ευκολία και διάθεση έκανε την δύσκολη διαδρομή. Ένα καυτό δάκρυ άφησε να κυλήσει στο μάγουλό του μα γρήγορα το σκούπισε. Οι φωνές του Γιώργου τον έκαναν να πνίξει την στενοχώρια του και να κάνει τον ανέμελο.

-Χρήστο, Χρήστο!

-Τι 'ναι μωρέ Γιώργη, εσύ δεν θα 'πρεπε να είσαι στο σπίτι; Τον γλυκομαλώνει.

Ο Γιώργης λίγο πιο μαζεμένος τώρα του λέγει με λαχτάρα και αγωνία.

-Ήθελα να έρθω μαζί σου και να δω τον καπετάν Δήμο. Σε παρακαλώ Χρήστο! Μεγάλωσα και εγώ πια, είναι ώρα να αποκτήσω σαν και εσένα πιστόλα και να κατασπαράζω και εγώ τους εχθρούς. Σε παρακαλώ πάρε με μαζί σου!

---

¹Ένα είδος χοντρής κάλτσας που καλύπτει όλη την γάμπα

Ο Χρήστος με λίγο πιο αυστηρό ύφος αποκρίνεται στον επτάχρονο αδελφό του:

-Τι λες μωρέ νιάνιαρο που θες να κατασπαράξεις τους εχθρούς τούτα είναι γομάρια ολόκληρα θα σε φάνε. Και έπειτα τούτη την πιστόλα την αποκτάς αν αγαπάς, αν αγαπάς την Μακεδονία μας. Άμα δεν την αγαπάς πιστόλα δεν έχει!

-Θα προσπαθήσω Χρήστο, θα προσπαθήσω! Του υπόσχεται με θέρμη το μικρό.

Καθώς κατευθύνονται προς το λημέρι, ο μικρός Γιώργης υπόσχεται στην πατρίδα, ότι θα πολεμήσει για αυτήν ακόμα και αν χρειαστεί να δώσει το αίμα του.

Έφτασαν στο λημέρι, μα οι μπαρουτοκαπνισμένοι καπεταναίοι, ο καπετάν-Δήμος με τον καπετάν-Νικόλα τον κρητικό δεν ήταν μαζί με τα πεινασμένα «θεριά» που είχαν πέσει πάνω στον ντορβά προσπαθώντας να ησυχάσουν το άδειο τους στομάχι. Ήταν σε μια γωνία καταστρώνοντας μεγαλεπήβολα σχέδια, που όταν τα άκουγαν τα παιδιά κρέμονταν από τα χείλη τους.

Πρώτος πήρε τον λόγο ο καπετάν-Δήμος γεμάτος χαρά όπως πάντα για αυτά τα παιδιά.

-Τι καλό μας φέρνετε παιδιά μου; Νέα μήπως από το τσελιγκάτο²; Καμιά επίθεση μήπως;

Τα παιδιά έγνεψαν αρνητικά το κεφάλι.

-Τότε ήντα μας φέρνεται ορέ κοπέλια; Λέει τώρα ο καπετάν-Νικόλας.

Ο Χρήστος τους απαντά με περηφάνεια.

-Σας φέραμε τρόφιμα και τούτος θέλει να σας γνωρίσει, λέει σπρώχνοντας τον αδελφό του, που είχε μεθύσει βλέποντας όλους τους «ήρωές του» από κοντά.

---

² Βάση κτηνοτροφικής μονάδας

Ντροπαλός καθώς ήταν κρύφτηκε στο γιλέκι του αδελφού του, μα γρήγορα ξεθάρρεψε. Αρχίζει να κάνει ερωτήσεις χωρίς σταματημό μα ο αδελφός του, του κάνει νόημα ότι πρέπει να φύγουν. Εκείνος υπακούει τον αδελφό του μα δεν το ήθελε. Ήθελε να μείνει με τους καπεταναίους.

Στον δρόμο της επιστροφής ο Χρήστος παγώνει. Αρχίζει να καρδιοχτυπά βλέποντας μια ολόκληρη καβαλαριά με κόκκινα φέσια να ανεβαίνει στην πλαγιά του λημεριού. Μέσα στον τρόπο που νοιώθει φωνάζει αλλοπαρμένος «Φευγάτε όλοι! Φευγάτε, έρχονται Νιζάμιδες³!» Η φωνή του δεν ακούγεται και προσπαθεί να βγάλει την πιστόλα από τη θήκη. Έκπληκτος παρατηρεί ότι η πιστόλα δεν υπάρχει. Τρέχει προς το λημέρι, να προειδοποιήσει τα παλικάρια μα οι Νιζάμιδες ήδη πυροβολούσαν. Μια κραυγή φρίκης αντηχεί σ'όλο το βουνό. Ο Χρήστος ανατρίχιασε, αλλά είχε μια αποστολή: Να φτάσει εγκαίρως στο λημέρι. Έτρεχε όσο πιο γρήγορα μπορούσε, μα σε μια στιγμή οι Νιζάμιδες τον προσπέρασαν. Κάτι είπανε στη γλώσσα τους και με μια γροθιά στο κεφάλι, τον έριξαν αναίσθητο.

Μόλις ξύπνησε ζαλισμένος, αίματα τρέχανε από το μουδιασμένο του στόμα και δεν μπορούσε να μιλήσει. Πρέπει να είχε πέσει πάνω σε πέτρα, έτσι νόμιζε τουλάχιστον. Δεν θυμόταν, τι είχε γίνει άραγε; Ξάφνου το μυαλό του φωτίστηκε και άρχισε να τρέχει προς το λημέρι. Μόλις έφτασε σπάραξε η καρδιά του. Όλος ο κόσμος ένοιωσε να χάνετε κάτω από τα πόδια του. Ένοιωθε ότι εκείνος έφταιγε για εκείνο το λαμπάδιασμα. Κάθισε να συλλογιέται το τι είχε γίνει, όταν άκουσε φωνές από τα καμένα. Έτρεξε προς τα εκεί και αναγνώρισε όλα τα παλικάρια του καπετάν Δήμου και τους δυο καπεταναίους. Ανακουφίστηκε τόσο πολύ που λιποθύμησε.

---

³ Τούρκος στρατιώτης

Όταν συνήλθε ήταν τυλιγμένος σε μια κουβέρτα και έπιασε να ακούει τον καπετάν-Νικόλα:

-Μας ήρθαν πάλι μουσαφίρια ακάλεστα αλλά ευτυχώς δεν τα παρατούν εύκολα τούτοι εδώ οι φουστανελάδες! Είπε χτυπώντας μαλακά έναν αντάρτη στην πλάτη και συνέχισε την συζήτηση με έναν καπεταναίο από το Ηράκλειο:

-Ενέδρα ορέ μας στήσανε σαν τον Μίκη Ζέζα άντε και να το ξέραμε ούλα τα βόδια ξαπλωμένα στο χώμα θα 'ταν τούτη την ώρα.

Ήταν ανακουφισμένος γιατί δεν έπαθαν τίποτα εξαιτίας του, αλλά και ενθουσιασμένος για αυτήν την νίκη.

Έπρεπε να γυρίσει πίσω στο τσελιγκάτο. Αποχαιρέτησε τους καπεταναίους και άρχισε να τρέχει για την καλύβα. Ξάφνου κρύος ιδρώτας τον κατέβαλε και θυμήθηκε τον Γιώργη. Πού να ήταν άραγε; Μπας και; Είπε από μέσα του χωρίς να πιστεύει την σκέψη του. Έτρεξε γρήγορα προς το μέρος που είχε ακούσει την κραυγή.

Μόλις έφτασε το σώμα του χωρίς να το καταλάβει έπεσε στην γη και έγινε ένα με το μικρό σώμα πού ήδη κείτονταν κατάχαμα. Ήταν ο αδελφός του, ο μικρός Γιώργης που με την πιστόλα στην αγκαλιά είχε θυσιαστεί για την πατρίδα.

Με τρεμάμενα χείλη ο Χρήστος πλησίασε τον μικρό μάρτυρα και ψιθύρισε:

-Την αξίζεις την πιστόλα μικρέ μου ήρωα ... Την αξίζεις!

Ο μικρός Γιώργης ήταν ένα από τα εκατοντάδες θύματα της πατρίδας μας που πέθαναν για να ζούμε εμείς, οι απόγονοι τους, ελεύθερα.

Αφιερωμένο στους παππούδες μου.

Όνοματεπώνυμο **Ελισάβετ Ευσταθιάδου**
Τάξη **A Γυμνασίου**
Τηλέφωνο επικοινωνίας **2382.020292**
Διεύθυνση κατοικίας **Βαϊραμίδα 32, 58100 Γιαννιτσά**
e-mail **filotheigala@gmail.com**
Στοιχεία Σχολικής Μονάδας **I. Βασιλειάδη 35, 58100 Γιαννιτσά**
Τηλέφωνο Σχολικής Μονάδας **2382.0225221**
Κατηγορία κειμένου **Διήγημα**
Είδος κειμένου **Ιστορικό**
Αριθμός λέξεων **944**